

til dets Vilkaar osv. Det finde vi ganske urimeligt, vi vide jo ikke, hvem der til den Tid er Minister, hvordan Kurserne da ere, og om det i det hele vil være en god Finansoperation. Allerede af denne Grund ville vi ikke være med dertil, men vi finde det dernæst ikke rimeligt, naar hele dette Forholds Ordning skal udskydes i 5 Aar, et Tidsrum, der rimeligvis vil blive forlænget, saa samtidig at vedtage en Lov om eventuel Optagelse af et Statslaan, som først vore Efterkommere skulle begynde at forrente. Vi finde hele denne Ordning saa meget mere unaturlig, som Ordføreren for Skattelovene jo netop begrundede den store Indkomst- og Formueskat paa henved 9 Millioner med, at den skulde bruges til at dække det aarlige Tilskud af 1,650,000 til Tiendeaflysningen. Men disse Beløb ville jo ikke komme til Udbetaling før 1908, og til den Tid bemyndiges Finansministeren altsaa til at optage et Laan. I Forbindelse dermed har man under Nr. 52 optaget en Bestemmelse om, at den Ret, som man ellers vil indrømme Tiendeyderne til at sige deres Laan op, skal bortfalde for et Tidsrum af 10 Aar fra Aflysningssummen af Ikræfttræden, saafremt Finansministeren bestemmer sig til at optage Statslaan til kontant Udbetaling af Aflysningssummerne. Denne Bestemmelse bunder i den Tanke, at man, hvis man naar saa vidt, at man optager et Laan, maa indrette det saaledes, at Tiendeyderne ikke blive i Stand til at opsigte deres Gæld, enten Resten af den eller den hele; thi Retten hertil vil ikke kunne kombineres med Optagelsen af et Statslaan. Man kan fornuftigvis ikke optage et saadant i Dag og saa opsigte det kort efter. Man kan overhovedet ikke faa det optaget paa det Vilkaar. Men saa kan man heller ikke lade Tiendeyderne have fri Ret til at opsigte hele deres Gæld til 1. Januar 1909. Det ligger ganske uden for Mulighedens Grænser, ganske uden for det rimelige. Hvis man derfor lader den nys omtalte Bestemmelse blive (i Ændringsforslag Nr. 52) staaende, hvis man der under nogen som helst Betingelse giver Tiendeyderne Ret til at opsigte Aflysningssummen til Udbetaling inden for det Tidsrum, i hvilket de halvaarlige Ydelser ere bestemte til at løbe, bliver hele den Foranstaltning, som jeg har gjort mig til Talsmand for baade i Fjor og ogsaa i Aar, ganske umulig. Det er netop derigennem, at der svares en fast, aarlig Ydelse af $4\frac{1}{2}$ pCt. i et vist Antal Aar, at man bliver i Stand til at benytte sig af

Statens Kredit paa en saadan Maade, at man kan skaffe et i Forhold til Ydelsens Størrelse meget stort kontant Beløb til Stede, som kan bruges til at afbetale en væsentlig Del af, hvad Tiendeyderne skulle have i Vederlag for deres Tienderet. Dette er udelukket, saa sandt man indrømmer, at der kan finde en Opsigelse Sted.

Jeg vil dernæst henlede Opmærksomheden paa den Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter Fordelen ved en eventuel senere Konvertering skal komme Tiendeyderne til gode, saaledes at de efter først at være slupne for 7 Gange Tienden faa Udsigt til en yderligere Nedsættelse, hvis Tienden bliver konverteret til en lavere Rente. Denne Nedsættelse vil komme til at svare til omtrent $2\frac{1}{4}$ Gang Tienden, og Tiendeyderne ville altsaa i alt kun komme til at betale omtrent 16 Gange det nævnte Beløb. En saadan Ordning modsatte ikke blot jeg og mine Meningsfæller os, men det frikonservative Parti erklærede ogsaa paa det bestemtteste, at det ikke vilde gaa med dertil. Den Omstændighed, at de i fuldstændig Enighed med os fastholdt denne Stilling, bevirkede, at Flertallet, og jeg kan tilføje den højtærede Minister, blev nødsaget til at frafalde Fordringen om, at Yderen saaledes to Gange skulde nyde Fordel af Tiendens Aflysning. Men hele denne Indrømmelse mister jo en væsentlig Del af sin Betydning, i det Øjeblik man giver Tilladelse til at opsigte Gælden. Derfor har den Gruppe, hvortil jeg hører, allerede i Fjor stillet og i Aar gentaget et Ændringsforslag om, at hele det Afsnit, som handler om Tiendebanken og om Opsigelse, og hvad dertil hører, skal udgaa. Det lader sig nemlig ikke forene med Forslaget om, at Staten gennem Tiendelaanet skal søge at indvinde den Fordel, som jeg nys har nævnt. Det er klart, at hvis Ændringsforslag Nr. 52 bliver vedtaget, og benyttes en Gang i Tienden, vil der i det højeste blive Tale om, at Statskassen i de ti Aar, i hvilke Yderne ikke kunne opsigte deres Gæld, vil nyde Fordelen af Renteforskellen mellem 4 og $3\frac{1}{2}$ pCt. Større bliver Renteforskellen vel ikke, men skal den kun komme Staten til gode i ti Aar naas paa ingen Maade den Fordel, som vil følge med det Forslag, der er stillet af os, og hvorefter Staten vil nyde Renteforskellen i $5\frac{1}{2}$ Aar. Enhver kan se, at det, der paa den Maade indvindes, er et elendigt Surrogat for hele det Forslag, der er fremkommet fra mig og mine Meningsfæller, og at man egentlig, hvis man vedtager Nr. 52, derved slaar